

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 333.

Anden Session.

87de Møde.

Mandagen den 10de Februar.

(Forts.)

Alberti (fortsat): Kun derved troer jeg, at man fyldestgjør den Udvikling paa Fæstegodsset, hvad Domainerne angaaer, som har gjort sig gjældende fra Fortiden, og som man ogsaa maa ønske maa vedblive i Fremtiden.

Jeg skal nu gaae over til de Ændringsforslag, vi have stillet til Lovens § 11. Jeg maa da bemærke, at nogle af dem, og da navnlig først det, der er opført først, egentlig ere en Følge af vort Forslag til § 10. § 11 staaer i Forbindelse med § 10, hvilket ogsaa er Tilfældet med § 12: Følgen deraf har været, at, da vi stillede det Forslag, at Fæsterne skulde være berettigede til, i deres hele Levetid at forlange Selveiendom, maatte vi gjøre tilsvarende Forandringer i de Bestemmelser i § 11, der knytte sig til dette Spørgsmaal, og det er navnlig Begyndelsen af Paragraphen, som gaaer ud paa, at Fæsternes eller Leierens Livsarvinger kun skulde have en vis Adkomst til Stederne, forsaavidt det paagjældende Fæstested er blevet ledigt inden Commissionens Ansættelse. Men, da vi nu meente, at den passende Frist for Fæsternes Erklæring skulde være en længere Tid, saa maatte vi ogsaa foreslaae Tidsfristen i Begyndelsen af § 11 forandret; dersom altsaa vort Forslag til § 10 finder Bisald, vil det vel være en Selvfølge, at ogsaa det første Forslag til § 11 vil blive antaget. — Det næste Forslag, vi have stillet, er kun en Resolutionsændring, hvorom der vel neppe kan være Tale, da det blot er for Tydeliggjørelse. — Det Samme er Tilfældet med det tredje Forslag til § 11. — Hvad det fjerde Forslag til § 11 angaaer, saa gaaer det ud paa at forandre den Fjerdedeel, som Udvalget

har foreslaaet, for det Tilfælde, hvor Fæste-eiendommen bliver stillet til Auction, — naar nemlig den nuværende Fæster eller hans Enke ikke har overtaget Stedet til Selveiendom, — derhen, at der gives Livsarvingerne i de Tilfælde, hvor der er indrømmet dem nogen Andeel af Kjøbesummen, en Trediedeel. Vi ere derved gaaede ud fra den Bestemmelse, som derom findes i Resolutionen af 1 Juli 1846, og da jeg troer, at denne Bestemmelse kan være passende, saa veed jeg ikke, hvorfor Udvalget er kommet til at foreslaae en anden Dvotadeel af Kjøbesummen. — Hvad endelig angaaer det sidste Ændringsforslag, vi have stillet til § 11, da afviser det adskilligt fra det Indhold, som denne Paragraph efter Udvalgets Forslag har. Udvalget gaaer nemlig ud fra, at kun de „uforsørgede Livsarvinger“ skulde have Adkomst til at erholde en Fjerdedeel af Kjøbesummen. Vi troe derimod, at det Princip, som har bevæget Udvalget til at tage Hensyn til Livsarvingerne, maa gjøre det ønskeligt, at der bliver taget Hensyn ogsaa til Arvingerne overhovedet, uden at Arveforholdet indskrænkes til den nedstiggende Linie. Vi have for det Første i saa Heenseende formænt, at det Udtryk, som Udvalget har brugt „uforsørgede Livsarvinger“, i de practiske Forhold, kunde give Anledning til Misforstaaelse og til vanskelige Spørgsmaal. Der kan jo nemlig være Tilfælde, hvor Arvingerne af en afdød Fæster i og for sig kunne siges at være forsørgede, uden at de dog i Virkeligheden have Noget, som kan sikke dem en forsørgt Fremtid, og det er dog vel dette Hensyn, som Udvalget har villet tage ved Udtrykket „uforsørgede“. Fremdeles har Udvalget sat i sit Forslag, at Fordelingen af denne Dvotadeel mellem disse uforsørgede Livsarvinger skulde skee efter Finantsministeriets Bestemmelse. Dette er et Forslag,